

Levon

ไพลเยอร์
เกมชยะ
เกิดใหม่ในฐานะ
ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

2

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 세िय

알터 วาด

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 31 หลังฝนหยุดตก (3)

พาดหัวข่าวมากมายล้นพุงเข้าไปที่เหตุการณ์ในครั้งนี้

ข่าวที่โดดเด่นที่สุดคือบทสัมภาษณ์และผลงานของ ‘ศรสวรรค์ ฮัมกินฮยอง’ เพลเยอร์คนดังควบตำแหน่ง ครูโรงเรียนม.ปลายอินกวัง

[ครูโรงเรียนม.ปลายอินกวัง ‘ศรสวรรค์’ ฮัมกินฮยอง สร้างผลงานครั้งใหญ่! ลุยเดี่ยวปราบเอเนมีนับสิบกลางดึก!]

[เมื่อสี่สัปดาห์ก่อน นักธนูอัจฉริยะ ‘ศรสวรรค์’ ฮัมกินฮยอง ได้ปกป้องลานสกีในเขตฮงซอนจากการคุกคามต่างมิติ ด้วยตัวคนเดียว! และในครั้งนี้เขาคือผู้ปกป้องเขตอินกวัง!]

ในตอนที่เพลเยอร์ SAT-K เกิด ‘ขัดข้องอย่างปริศนา’ คนแรกที่ตรวจจับเอเนมีได้และปราบสัตว์อสูรนับสิบลงได้ด้วยตัวคนเดียวก็คือ ฮัมกินฮยอง

บทสัมภาษณ์ของฮัมกินฮยองนั้นสั้นกระชับ

‘ในฐานะครู ผมแค่ทำในสิ่งควรทำ เพื่อปกป้องนักเรียน
เท่านั้น’

สมกับเป็นบทสัมภาษณ์ของครูฮัมकिनฮยองจริง ๆ
หลังจากอ่านบทความจบ ฉันก็ลองเลื่อนอ่านคอมเมนต์

[เพราะมีคนแบบเขา วันนี้ถึงนอนหลับในคาบสมุทรนรก
ที่กลายเป็นแดนสวรรค์ของต่างโลกได้อย่างสบายใจ]

[ครูฮัมकिनฮยองโต่งดั่งมากในวงการเพลเยอร์ เป็นสาย
โจมตีระยะไกลอันดับต้น ๆ ถ้าไม่ได้เป็นครู เขาน่าจะได้เป็น
หัวหน้าทีมเพลเยอร์ระดับแนวหน้าไปแล้ว ตอนนี้ก็คงยังมีคนมา
ทาบถามให้เข้าทีมแน่ ๆ]

[ดูเวลาที่เอเนมีบุกมาสิ เพิ่งเลยเที่ยงคืนไปไม่กี่นาที่เอง
ฉันก็อยู่ในเขตอื่นกว้างเหมือนกัน เกือบได้ตายโดยไม่รู้ตัวแล้วสิ
ขอบคุณมากเลยนะ]

[สมาคมเพลเยอร์กำลังดูอยู่หรือเปล่า พวกเรารอดชีวิต
มาได้เพราะครูฮัมकिनฮยอง! ในเมื่อกีฬาประชาชนก็ช่วย
ทำงานให้มันดี ๆ หน่อย!]

สมแล้วที่เป็นทั้งครูประจำชั้นและตัวละครในเกมของฉัน

ฉันบันทึกข่าวเหล่านั้นเก็บไว้ ไม่รู้ว่าทำไมแต่พอเห็นฮัมกิ้นฮยงได้รับคำชม ฉันก็พลอยมีความสุขตามไปด้วย

แน่นอนว่าไม่ได้มีแค่ข่าวของฮัมกิ้นฮยงเท่านั้นที่ถูกเผยแพร่ ฉันนึกถึงชเวพยอนดึกขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

แค่ดูสำเนาทะเบียนหนังสือหาริมทรัพย์เหล่านั้นก็รู้แล้วว่าชเวพยอนดึกคือเจ้าของอาคารที่ถล่มจนเหลือแต่ซากหน้าโรงเรียนม.ปลายอินกวัง

คดีนี้เกี่ยวข้องกับเกตหวังฝันมายา เรื่องนั้นที่กำลังจะเงียบไปจึงถูกจุดประเด็นขึ้นมาอีกครั้ง

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องนั้นกล่าวถึง

ภาพอันน่าสลดของเหล่าเพลเยอร์ที่หลุดรอดจากคดีเกตหวังฝันมายา

บทสรุปเกี่ยวกับสถานบริการผิดกฎหมายของชเวพยอนดึกที่ตั้งอยู่ในเขตคุ้มครองสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ตรงหน้าโรงเรียนม.ปลายอินกวัง

และยังมีเรื่องทีเพลเยอร์คนหนึ่งถูกพบในสภาพน่าอายท่ามกลางซากอาคารที่ 'ถล่มลงมาอย่างปริศนา' อีกด้วย

พวกที่ถูกจับคราวนี้คงโดนดำเนินคดีกันหมด

พวกเขาคือสาเหตุที่พนักงานสมาคมเพลเยอร์ต้องทำงานล่วงเวลาด้วยความกราดเกรี้ยว จากที่ฟังสงกยูบินพูดมา ดูเหมือนว่าทางการจะร่วมมือกับตำรวจและสำนักงานอัยการเพื่อทำคดีนี้อย่างเข้มงวด และที่เกิดความร่วมมือนี้ขึ้นได้ก็เป็นเพราะอาศัยความช่วยเหลือจากรุ่นพี่ผู้ยิ่งใหญ่

ดูท่าแขนเหล็กชงมันชอกคงยื่นมือเข้ามาช่วย

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะคดีนี้พัวพันกับเกตห้วงฝันมายา ขณะเดียวกันก็เป็นเพราะหลานของชงมันชอกเรียนอยู่ที่โรงเรียนม.ปลายอินทวง ในสายตาของเขา ไม่มีทางที่เขาจะยอมรับเรื่องสกปรกโสภมที่เกิดขึ้นหน้าโรงเรียนนี้ได้หรอก

ลองดูคอมเมนต์หน่อยดีกว่า

ราวกับคนพวกนี้กดติดตามคีย์เวิร์ด 'ห้วงฝันมายา' เอาไว้ ใต้บทความจึงเต็มไปด้วยคอมเมนต์ของกลุ่มคนที่น่าจะ

เป็นแฟนคลับของยอมจุนยอม ซึ่งได้จัดทำบัญชีรายชื่อ
หวังฝันมายาขึ้นมา

[คราวนี้มีครูของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างด้วยเหรอ
ครูที่โรงเรียนของจุนยอมสินะ...บ๊าบอสุดๆ]

[โรงเรียนอันดับหนึ่งของเกาหลีมีครูระดับเทพอย่าง
อัมกีนฮยงอยู่แท้ๆ ทำไมถึงมีขยะพวกนี้อยู่ด้วยละเนี่ย...ยังดี
ที่อย่างน้อยก็จับได้แล้วนะ คิกๆๆ]

[พวกชั่วนี่ตั้งใจทำเรื่องเลวๆ กันจิงเลยนะ ไม่จบไม่สิ้น
สักที]

[บ.ช.ร.ช. หวังฝันMAYAอัปเดตเวอร์ชันล่าสุดแล้วละ
ทุกท่าน ถ้าถูกลบจันก็จะอัปเดตใหม่ รีบมาโหลดกันเร็ว!]

บัญชีรายชื่อหวังฝันมายาที่ถูกอัปเดตจากเหตุการณ์
ครั้งนี้ได้เพิ่มรายชื่อซเวพยอนดึกกับพ่อแม่ของอีเรนาเข้าไปด้วย

ในที่สุดก็มีพ่อแม่อีเรนาอยู่ในรายชื่อสักที

พวกเขาในรูปติดบัตรนั้นดูสุขุมมาก แต่ในช่องหมายเหตุของบัญชีรายชื่อห่วงผืนมายากลับมีข้อความล่าสุดเกี่ยวกับพวกเขาที่ดูไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร

[หลังจากพยายามฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงจากฮวังมยองทาวเวอร์ในสภาพกึ่งเปลือย พวกเขาก็มีท่าทางสับสนและถูกแจ้งดำเนินคดีโดยทีมบริหารของฮวังมยองทาวเวอร์ในข้อหาทำลายทรัพย์สิน ชัดขวางการประกอบธุรกิจ และกระทำอนาจารในที่สาธารณะ]

มีรายงานว่าในวันเกิดเหตุ กล้องวงจรปิดบนดาดฟ้าไม่สามารถจับภาพได้อย่างชัดเจนเนื่องจากมีฝนฟ้าคะนองรุนแรง ดูทำนั้นจะเป็นฝีมือของเสือแดง

พวกเขาถูกเล่นงานหนักขนาดนั้น คงไม่มีแรงรังแกอีเรนาไปอีกสักพัก

ทว่าดูเหมือนจะมีนักข่าวบางคนได้ภาพมาจากอุปกรณ์บันทึกภาพที่ยังใช้การได้ จึงมีภาพของฉันทหลุดไปหนึ่งรูปพร้อมพาดหัวข่าวว่า ‘บุคคลลึกลับท่ามกลางเศษซากสถานบันเทิงผิดกฎหมายที่พังทลาย เขาคือใครกัน’

ในภาพนั้นคือตัวฉันที่จำแลงกายเป็นยงเจกอนด้วย
วิถีแห่งเพลเยอร์ขณะยืนอยู่ท่ามกลางสายฟ้าสีแดงและสวม
หน้ากากอีกาปิดบังใบหน้า

ใส่เสื้อคลุมมืดชนิดแบบนี้คงจะไม่มีใครจำได้ว่าเป็น
ยงเจกอนหรอก...ใช่ไหม

ฉันลงทุนอดทนสวมเสื้อผ้าหนาๆ แสนอึดอัด ทั้งยังสวม
หน้ากากและใช้กระทั่งเครื่องแปลงเสียง คงไม่น่าเป็นอะไรหรอก

ขออย่าให้มีฉายาแปลกๆ เพิ่มมาเลย

โชคดีที่เมื่อเปิดหน้าต่างข้อมูลดูแล้ว ฉายาของฉัน
ยังคงเดิม เนื่องจากความสนใจของสาธารณชนพุ่งไปที่ศรสวรรค์
กันหมด

ยอดเยี่ยมจริงๆ สมแล้วที่เป็นครูประจำชั้นของฉัน

วันจันทร์

ท้องฟ้าวันนี้ยังคงสดใส อากาศแจ่มใสมีแสงแดดรำไร

แม้อุณหภูมิจะค่อนข้างเย็นเพราะอากาศปลายฤดูหนาว
ยังคงพัดผ่าน แต่ถึงอย่างนั้นอากาศก็ยังคงดีจนอยากจะขึ้นขี่
แอร์บอร์ดทะยานไปบนท้องฟ้าท่ามกลางความหนาวกันเลยทีเดียว

หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกในช่วงเช้าและไปถึงโรงอาหาร
ของหอพัก ฉันก็พบว่าบรรดานักเรียนต่างกำลังพูดถึงเรื่องของ
ฮัมकिनฮยอง

“หัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียนแจ้งชะมัด เห็นจากที่เขา
จัดการเอเนมีหน้าโรงเรียนใหม่ พอพวกมันวิ่งชนบาเรียและ
ชะงักไป เขาก็ไล่ฆ่าแบบวันช็อตทีละตัวเลย ถึงวิดีโอจะถูกตัดไป
เยอะ แต่ดูเท่าที่ปล่อยออกมาก็เห็นแล้วว่าโคตรสุดยอด”

“นั่นคือแสงประทับของเขาใช่ไหม ตอนแรกคิดว่า
แค่หน้าดูเฉยๆ แต่แสงประทับเองก็โหดเอาเหมือนกัน อย่าไป
ทำหายเขาดีกว่า”

“ครูประจำชั้นปีหนึ่งห้องศูนย์ใช่ไหม พวกเด็กห้องศูนย์
โชคดีจริง ๆ”

ถูกต้อง การได้ฮัมकिनฮยองเป็นครูประจำชั้นมันช่างดี
จริง ๆ มีเรื่องให้ภูมิใจในตัวครูประจำชั้นตั้งแต่เช้าเลยทีเดียว

นอกจากเรื่องของฮัมกีนฮยอง ซเวพยอนติกเอง ก็กลายเป็นประเด็นร้อนแรงไม่แพ้กัน เพราะทางสมาคมเพลเยอร์ประกาศตั้งค่าหัวซเวพยอนติกไว้สูงกว่าหนึ่งพันล้านวอน เรื่องนี้จึงยิ่งกลายเป็นประเด็นใหญ่ขึ้นไปอีก

“เห็นกระดานรับสมัครปาร์ตีใหม่ มีแต่ข้อความรับสมัครปาร์ตีล่าค่าหัวซเวพยอนติกเต็มไปหมด”

“นั่นสมัครได้ตั้งแต่ปีหนึ่ง เทอมสองเป็นต้นไปไม่ใช่หรอ ดูเหมือนซเวพยอนติกจะสอนไม่ได้เรื่อง ฉันทเองก็อยากไปล่าบังนะ เด็กปีหนึ่งเอาด้วยบ้างไม่ได้หรือไง”

“มันผิดกฎโรงเรียน ฉันทเลยคิดว่าจะช่วยบริจาคเป็นการ์ดไอเท็มแทน”

โรงเรียนม.ปลายอินกวางสนับสนุนให้นักเรียนวางกลยุทธ์ในการโจมตีต่างมิติด้วยตนเองได้อย่างเต็มที่ นักเรียนจึงสามารถประกาศรับสมัคร ‘ปาร์ตีโจมตีต่างมิติ’ บนเว็บไซต์ของโรงเรียนได้เป็นเรื่องปกติ และบางครั้งยังมีการตั้งปาร์ตีเพื่อล่าอาชญากรที่มีค่าหัวอีกด้วย

ในเกมเองก็สามารถเข้าร่วมปาร์ตี้ล่าเพลเยอร์ที่มีคดีผ่านกระดานรับสมัครของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างได้เหมือนกันนี่นะ

แต่เมื่อเปิดโฮโลแกรมขึ้นมาตรวจสอบ ก็พบว่าไม่มีการรับสมัครปาร์ตี้โจมตีต่างมิติเลยสักชนิด บนหน้าจอมีแต่ข้อความรับสมัครที่มูลค่าหัวชเวพยอนติกเต็มไปหมด

[ชเวพยอนติก เราจะไปจับแกเตี้ยนี้ ^o^ แบ่งค่าหัวหารตามจำนวนสมาชิก ยินดีต้อนรับผู้มีสีกิลวิสัยทัศน์ และสีกิลแกะรอย (7/10)]

[หัวหน้าปาร์ตี้ไม่ต้องการเงินค่าหัว ขอแค่สัมภาษณ์ชเวพยอนติกเป็นการส่วนตัวหนึ่งวันก่อนส่งตัวให้สมาคมเพลเยอร์ สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมผ่านทางดีไวซ์ (9/10)]

[ยุคสมัยแห่งนักล่าเงินรางวัลเริ่มขึ้นแล้ว! ♡ถูกกฎหมาย 100%☉⇨ ปาร์ตี้ตามล่าชเวพยอนติกด้วยมือเปล่า ☆★ชัด★ ด้วยหมัด★เท่านั้น☉⇨NOรู้สีกผิด⇨♡แจกไอเท็มฟื้นฟูฟรี ๙ ใครๆ ๙ ก็สามารถ ๙★※ สมัครได้ ※๙๙๙ (10/10)]

[รู้สึกแย่มากที่เคยรู้จักกัน อย่าได้มาเจอกันอีกเลยนะ
ไอ้เวร! นี่คือน่าสยองขวัญ 'ปาร์ตี้ล่าชเวพยอนติก' เปิดรับ
บริจาคการ์ดไอเท็มฟื้นฟู ไอเท็มสนับสนุน ไอเท็มประเภท
ใช้แล้วทิ้ง ถ้าปาร์ตี้เต็มแล้วจะมีการเปิดปาร์ตี้เสริมเพิ่ม (10/10)]

[ปาร์ตี้สนับสนุนปาร์ตี้ล่าชเวพยอนติก 2 (8/10)]

เป็นการตั้งปาร์ตี้ที่น่าสยองจนอยากละเมิดกฎโรงเรียน
เพื่อเข้าร่วม

น่าเสียดายที่เป้าหมายของปาร์ตี้พวกนี้จะไม่มีความสำเร็จ

ถึงค่าหัวจะเพิ่มขึ้นทุกวัน แต่คงไม่มีใครได้รับมันไป
เพราะชเวพยอนติกจะต้องสัมผัสกับนรกภายในห้องใต้ดินของ
ตึกเงาสีเงินของโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ไปจนวันตาย

ถ้าไม่นับชเวพยอนติก เฟลเยอร์คนอื่นที่เกี่ยวข้องกับ
คดีนี้ถูกจับหมดแล้ว คงไม่มีใครถูกตั้งค่าหัวอีกแล้วละ

มีเฟลเยอร์จำนวนมากถูกจับกุม

ความผิดอันใหญ่หลวงของพวกเขา คือร่วมมือกับเผ่าหมี ในการเลี้ยงและปล่อยเอเนมื่อออกมาในเขตคุ้มครอง สภาพแวดล้อมทางการศึกษาของโรงเรียนม.ปลายอื่นทั่ว

นอกจากนั้นยังมีข้อหาสนับสนุนสถาบันบันเทิง ผิดกฎหมาย ค้ำมนุษย์ ค้ายา เสพสารเสพติด รวมๆ แล้ว มากกว่าสิบข้อหา และถึงจะไม่มีกรกล่าวถึงในข่าว แต่ยังมี ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีก่อวินาศกรรมดาวเทียมเพลเยอร์ SAT-K อยู่ด้วย ดูท่าทางสมาคมเพลเยอร์คงจะกำลังหัวหมุนเลยทีเดียว

ฮงกยูบินคงต้องทำโอทีตลอดทั้งเดือนมีนาคมแน่

ฮงกยูบินเป็นคนเจ้าเล่ห์มากแผนการ ถึงจะยังเป็น คนที่ควรระวังอยู่ แต่เห็นเขาลำบากขนาดนี้ก็อดสงสารไม่ได้

ส่งข้อความไปถามสารทุกข์สุกดิบหน่อยดีกว่า

ตอนนี้สมาคมเพลเยอร์สาขาเกาหลีกำลังวุ่นวายจนอีก ฝ่ายไม่น่าจะตอบกลับได้ สถานการณ์นี้ไม่น่าอภิรมย์สำหรับ ฮงกยูบินแม้แต่นิด แต่เขาจะทำอะไรได้ล่ะ มีแต่ต้องทุ่มเท ทำงานเพื่อสร้างสมาคมเพลเยอร์ที่ใสสะอาดยังไงล่ะ

ฉันส่งข้อความทักทายอันเรียบง่ายไป

[ฉัน : สวัสดีครับ ผมเห็นข่าวแล้ว หัวหน้าสงกยูบิน คงต้องลำบากมากแน่ๆ ผมเป็นกำลังใจให้ นะครับ]

หลังจากส่งไปไม่ถึงหนึ่งนาที ฉันก็ได้รับข้อความตอบกลับทันที

[สงกยูบิน : ขอบใจนะ อียชิน ^^ ช่วงนี้อากาศเปลี่ยนแปลง ระวังจะเป็นหวัดล่ะ ที่โรงเรียนไม่มีอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม ถ้ามีให้รีบบอกฉันนะ]

สงกยูบินก็ตอบกลับอย่างสุภาพทันทีตามนิสัย ฉันจึงไม่ตอบอะไร กลัวจะรบกวนการทำงาน...ไม่หรอก ฉันไม่ได้คิดจะเมินเขาเลยจริงๆ นะ

นักฝึกสัตว์เผ่าหมีถูกเสื่อแดงจับไป คณะกรรมการมูลนิธิสวัสดิภาพของถูกปลดออกจากสมาคม ครูโรงเรียนม.ปลายอื่นกังวลถูกไล่ออกห้าคน สมาคมเพเลเยอร์แผนกดาวเทียมก็คงเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นเร็ว ๆ นี้เช่นกัน

ทั้งสมาคมเพลเยอร์และโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างต่าง
กลับมาสะอาดอีกครั้ง

หลังกินมือเข้าเรียบร้อย ฉันก็มุ่งหน้าไปที่ห้องเรียนของปีหนึ่ง
ห้องศูนย์อย่างสบายอกสบายใจ จนกระทั่งเห็นฮวังจีโฮที่ตัวกรอ
อยู่

“เล่นใหญ่เต็มทีเลยนะ”

อย่าบอกนะว่ารอดฉันอยู่จริง ๆ

บริเวณทางเข้าห้องศูนย์ไม่ค่อยใครเดินผ่าน ตอนนี่จึง
ไม่มีคนเลย

“ในฐานะประธานบริหาร ฉันปวดหัวพอสมควรที่ต้อง
ปลดบอร์ดบริหารสามคนกับครูอีกห้าคนเพราะเรื่อง
ชเวพยอนดึก งานเอกสารโรงเรียนก็ปั่นป่วนไปหมด แล้วยังต้อง
มาตรวจสอบเอกสารที่พวกนั้นปลอมแปลงอีก นายรู้ไหมว่า
ชเวพยอนดึกนี่อยู่ในขณะเตรียมงานแลกเปลี่ยนเพลเยอร์

เขาวชนเกาหลี-จีน-ญี่ปุ่น หมอนั้นพยายามทำให้โครงการล่ม
พวกเราเลยต้องเริ่มวางแผนใหม่ทั้งหมด”

ปวดหัวบ้างอะไรกัน

ดวงตาของฮวังจีโฮเปล่งประกายวิบวับราวกับสนุก
นักหนา แต่เพราะวันนี้ฉันอารมณ์ดีก็เลยไม่ถือสาอะไร และ
ตัดสินใจช่วยเหลืออีกฝ่ายที่แกลังทำเป็นยุ่งจนหัวหมุน
ไปนิดหน่อย

“ที่ผ่านมาชเวพยอนดีก็รับผิดชอบการอนุมัติจ้างงานครู
ใช้ใหม่ คงมีหลายคนที่มีมือถึง แต่ไม่ถูกอนุมัติเพราะไม่ได้
ตัดสินใจช่วยเหลืออีกฝ่ายที่แกลังทำเป็นยุ่งจนหัวหมุน
แก้ปัญหาด้านบุคลากรได้บ้างนะ”

“ดูเหมือนนายจะมีครูที่อยากแนะนำอยู่แล้วสินะ”

ฮวังจีโฮฉลาดหลักแหลมสมกับเป็นสื่อเฒ่าอายุห้าพันปี

เพราะครูคนนั้นเรียนจบสายเดียวกัน ชเวพยอนดีก็
จึงคอยขัดขวางหนักพอสมควร

ในเกมมีครูอัตราจ้างคนหนึ่งที่มีความสามารถยอดเยี่ยม แต่เพราะไม่มีเงินและไม่มีเส้นสายจึงไม่ได้เป็นครูประจำ

เขาเป็นคนดีที่ไปทำงานเป็นอาสาสมัครในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามากกว่าสิบปี แถมยังเป็นเพลเยอร์ฝีมือดีอีกด้วย แม้จะได้รับเงินเดือนน้อยนิด แต่เขาก็ยังทนเผชิญกับแรงกดดันจากขเวพยอนดีกต่อไป เพราะมีใจรักในโรงเรียน ม.ปลายอินกวาง

เขาเป็นหนึ่งในผู้สืบทอดมวยพยัคฆ์อันหายากของ เกาหลีใต้

“เขาชื่อกงซองฮวอน”

ผู้มีพระคุณและครูของฮันอี

ในเกม กงซองฮวอนตายไปโดยที่ไม่ได้เป็นครูประจำ แต่ในโลกนี้เขาสามารถทำความฝันนั้นให้เป็นจริงได้

กงซองฮวอนกับฮันอีน่าจะดีใจ

ดูเหมือนห้องเรียนของเราจะมีเรื่องราวดี ๆ เกิดขึ้น ต่อเนื่อง แค่คิดถึงใบหน้าที่มีความสุขของฮันอี หัวใจฉันก็พลัน

อบอุ่นขึ้นมา หลังจากนั้นไป วิชา ‘ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเอเนมี’
ที่ชเวพยอนดึกเคยสอน จะอยู่ภายใต้การดูแลของกงซองฮวอน

หลังคุยเรื่องเกี่ยวกับกงซองฮวอนจบแล้ว ฉันกับฮวังจีโฮ
ก็เดินเข้าห้องศูนย์พร้อมกัน ทันทีที่คิมยูรีหันมาเห็นพวกเรา
เธอก็ตะโกนเรียกด้วยความดีใจแล้วปรี่เข้ามาหา

“อียชิน! จีโฮ!”

อะไรอีกล่ะนั่น

คิมยูรีส่งยิ้มสดใสอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนให้กับพวกเรา
ก่อนเปิดทางให้เราเห็นภายในห้องที่เธอจงใจบังไว้

“อัตราการเข้าเรียนเพิ่มขึ้นแล้ว!”

ในห้องมีแมงฮโยदनกับอีเรนา

“ดูสิ! ตอนนี้ห้องเรามีสมาชิกหกคน!”

น้ำเสียงของคิมยูรีเต็มไปด้วยความตื่นตันใจ ถึงเธอจะ
ชอบจะชอบห้องเรียนกว้างๆ แต่ก็รู้สึกเหงาที่มีเพื่อนร่วมชั้นแค่
สี่คน จึงใส่ใจกับอัตราการเข้าเรียนมากเป็นพิเศษ

“เรนาา มาโรงเรียนบ่อยๆ นะ!”

“...อ้อ!”

เพราะช่วงสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอไม่ถูกพ่อแม่ทำร้ายจิตใจแล้ว จึงดูสดใสขึ้นเล็กน้อย

ฉันเคยคิดว่าอีเรนาอาจต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูจิตเจ้านานกว่านี้ แต่ก็ดีแล้วที่วันนี้เธอมาเข้าเรียน

เพราะอีเรนา กับแมงฮโยดนมมาโรงเรียนวันแรกพร้อมกัน ความสนใจจึงถูกหารครึ่ง เธอจึงไม่รู้สึกกดดันมากเกินไป

คิมยูรีสามารถเป็นเพื่อนกับอันดาอินซึ่งไม่เคยเปิดใจให้ใครได้ นั่นก็คงจะเข้ากับอีเรนาได้ดีเหมือนกัน

ด้วยการนำบทสนทนาของคิมยูรี ฮันอีและอีเรนาก็เริ่มทำความรู้จักกัน แม้จะยังเกร็งๆ อยู่บ้างก็ตาม เธอช่างสมกับเป็นตัวละครในเกมที่มีทักษะการสื่อสาร เป็นมิตร และเข้าสังคมเก่งเลเวลแม็กซ์ อีกไม่นานสามคนนี่คงจะสนิทกันไปเอง

อีกด้านหนึ่ง แมงฮโยดนจ้องมองคิมยูรีที่สูงกว่าตนประมาณหนึ่งคืบ

“เธอคนนั้นคือหัวหน้าห้อง...”

ตอนอยู่ในไฟต์คลับยังทำเป็นไม่สนใจอยู่เลย

ถึงแมงฮโยดนจะพูดไปแบบนั้น แต่ดูเหมือนเขาก็จะ
อยากรู้ว่าใครคือหัวหน้าห้องที่สนใจเรื่องอัตราการเข้าเรียน

คิมยูรีที่สัมผัสได้ถึงสายตาแมงฮโยดนเป็นฝ่ายเดินเข้าไป
ทักทายด้วยรอยยิ้มสดใส

“ฮโยดน! ยินดีต้อนรับ! ปีนี้ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ!”

“อะ...อ้อ”

แมงฮโยดนที่เจอคิมยูรีเข้ามาคุยด้วยอย่างกระตือรือร้น
พลันรู้สึกเขินจนต้องเบือนหน้าหนี

เขาเรียนม.ต้นที่โรงเรียนชายล้วน แถมยังไม่ค่อยสูงสิง
กับใคร อยู่ๆ มีเพื่อนต่างเพศรุ่นเดียวกันที่ไม่คุ้นหน้าเข้ามา
ทักทาย เด็กโรงเรียนชายล้วนขนานแท้อย่างแมงฮโยดนจึง
รับมือไม่ถูก

แมงฮโยดนตอบอะไรกลับไปไม่ได้เลย เขาทำได้เพียง
สอดสายสายตาไปมาอย่างกระสับกระส่าย ก่อนจะเบือนสายตา
ไปยังกระดานอิเล็กทรอนิกส์ภายในห้องเรียน

คติพจน์ของปีหนึ่ง ห้องศูนย์

‘เข้าเรียนตรงเวลา’

ดูจากสีหน้าแมงฮโยदन ฉันก็พอเดาได้ว่าในหัวเขาคง
กำลังคิดว่า ‘มันบ้าอะไรกันเนี่ย’

“นี่คือคติพจน์ของห้องเธอ รองหัวหน้าห้องเป็นคนคิด
สินะ”

ไม่ใช่ฉันสักหน่อย

แต่ยังไม่ทันจะได้ตอบ แมงฮโยदनก็โพล่งคำพูดที่ไม่อาจ
ย้อนคืนได้เสียแล้ว

“คติพจน์นี้ดูโง่ชะมัด ใครเป็นคนคิดวะ”

“ครูเอง”

อัมกีนฮยองที่เพิ่งมาถึงหน้าประตูห้องตอมแมงฮโยดน ดูเหมือนเขาจะเป็นห่วงการเรียนในวันแรกของเด็กใหม่ จึงมาเร็วกว่าปกติ

เมื่อได้เห็นหน้าครูประจำชั้น แมงฮโยดนก็ตัวแข็งทื่อไปทันที

ทันใดนั้นเสียงกริ่งเริ่มคาบก็ดังขึ้น

[บะ—บ้ายบาย บาย~~]

ไม่รู้ว่าชมรมดนตรีที่รับผิดชอบเสียงกริ่งวันนี้กับชมรมกระจายเสียงเสพอะไรเข้าไป ถึงได้เลือกเพลง ‘บ้ายบาย’ ของ ‘โซมยอง’ มาใช้ นี่เป็นเพลงลูกทุ่งเกาหลีที่สื่อถึงการจากลา โดยมักจะถูกใช้ในความหมายว่า ‘ไสหัวไปซะ’

ชเวพยอนดีกหายตัวไป คณะกรรมการและครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีคอร์รัปชันก็ถูกจับหมดแล้ว นี่คงเป็นเพลงบอกลาที่เลือกมาให้พวกเขาโดยเฉพาะ

ข่าวเพิ่งออกเมื่อวันอาทิตย์ แต่วันนี้อัดเพลงเสร็จเรียบร้อยแล้ววังนั้เหรอ

ดนตรีประกอบอันทรงพลังจากเสียงกีตาร์ไฟฟ้า กลอง และเบสที่ถูกเรียบเรียงใหม่ ผสานกับเทคนิคการร้องแบบ เฮตวอยซ์¹ เปี่ยมความโศกเศร้าด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

คุณภาพดีเกินเรื่องเลยนะเนี่ย

กิจกรรมชมรมเพิ่งจะเริ่มวันนี้วันแรก เพลงจึงยังคง บรรเลงโดยนักเรียนปีสองและปีสามที่ไม่ได้ร้องตามต้นฉบับ และเอาแต่เล่นซ้ำท่อน ‘บายบาย’ อยู่อย่างนั้น

ดูเหมือนพวกรุ่นพี่โรงเรียนนี้จะเก็บกดกันนะ

คำวิจารณ์ของแมงฮโยดน

การปรากฏตัวของฮัมกินฮยอง

และการเลือกเพลงสำหรับเปลี่ยนคาบ

บรรยากาศโดยรวมภายในห้องเรียนของปีหนึ่ง ห้องศูนย์ จึงทั้งดูโง่เง่าสุดๆ และกระอักกระอ่วนไปหมด

¹ การร้องที่เน้นเสียงสูงโดยรู้สึกได้ถึงการสั่นของเสียงที่บริเวณคีระะ เสียงที่เปล่งออกมาจะมีความแข็งแรงและมีพลัง

เสียงกริ่งเปลี่ยนคาบที่ตั้งนานหนึ่งนาทีเต็มนั้นไม่ได้
ค่อยๆ เบาลงตามปกติ แต่เป็นการตะโกนคำว่า ‘บ้ายบาย’
ปิดท้าย

ติก ติก

เมื่อเสียงเพลงจบลง ฮัมकिनฮยของซึ่งยืนอยู่หน้าประตู
ก็เดินเข้าไปที่โต๊ะครู แมงฮโยदनที่ยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่เมื่อครู
พลันตอบสนองทันทีแล้วรีบร้อนวิ่งไปยังที่นั่งของตน

โครม!

ดูเหมือนเขาจะอายุมาก จึงตั้งใจจะพุดหน้าลงกับโต๊ะ
แต่กลับกลายเป็นว่าเขากระแทกศีรษะเข้ากับโต๊ะที่ทำจาก
เซรามิกเสริมแกร่งพิเศษจนเกิดเสียงดังสนั่น นี่ถ้าเป็นโต๊ะไม้
ธรรมดาที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมทั่วไปละก็คงหักครึ่งไปแล้ว

“ถนอมอุปกรณ์ของโรงเรียนหน่อย แมงฮโยदन”

“...ครับ”

ใบหูของแมงฮโยदनที่ยังคงพุดอยู่กับโต๊ะแดงก่ำ

“ตั้งใจรักษาคติพจน์ประจำห้องโง่ๆ นั้นไว้ด้วยล่ะ”

“...ครับ”

ฮัมกิ้นฮยของยิมพลางปิดจบด้วยการโจมตีครั้งสุดท้าย ในขณะที่พลังใจของแมงฮโยदनกลายเป็นศูนย์ แถมสมองยังชาวโพลนไปหมด

“ฮ่าๆๆ!”

ทุกคนในห้องศูนย์ยกเว้นแมงฮโยदनต่างพากันหัวเราะ ท้องจนแข็ง แม้แต่อีเรนาเองก็หัวเราะจนน้ำตาเล็ด

เมื่อแมงฮโยदनเริ่มสงบใจลงได้ เด็กปีหนึ่ง ห้องศูนย์ก็เริ่มใช้เวลาคาบโฮมรุมทำความรู้จักกันและกัน

การมาโรงเรียนวันแรกของแมงฮโยदनและอีเรนาดำเนินไปอย่างราบรื่น

หลังเลิกเรียน

วันแรกของการทำกิจกรรมชมรมก็ได้เริ่มต้นขึ้น

บริเวณเขตส่วนกลางของโรงเรียน หน้าห้องห้องหนึ่ง
ในตึกชมรม

‘ชมรมหนังสือพิมพ์’

ฮวังจีโฮยืนอ่านป้าย

“ไม่คิดเลยว่าจะเลือกชมรมหนังสือพิมพ์ ดูไม่เข้ากับนาย
เลยนะ”

ถึงฉันจะเป็นคนที่อ่านหนังสือพิมพ์บ่อย แต่ก็แค่อยาก
เป็นผู้อ่าน ไม่ได้อยากเป็นนักข่าวหรอก

ฉันไม่ตอบอะไร แต่เดินเข้าไปในห้องชมรมโดยมีฮวังจีโฮ
ตามหลังมาพร้อมแววตาวิบวับ

ที่ฉันเลือกเข้าชมรมนี้ก็เพื่อคนคนหนึ่ง

ไม่สิ ถ้าช่วยคนคนนี้ได้ ก็เท่ากับช่วยโรงเรียนม.ปลาย
อื่นกว้างทั้งโรงเรียน เพราะงั้นไม่ใช่เพื่อคนคนเดียวหรอก

ในห้องชมรมหนังสือพิมพ์มีสมาชิกอยู่ราวยี่สิบคน
ซึ่งรวมทั้งเด็กใหม่และรุ่นพี่

“โจอียชิน แก้อึ้งของเราอยู่ทางนั้น”

ที่นั่งสำหรับรุ่นน้องมีป้ายชื่อแปะไว้จึงหาไม่ยาก

“อา”

ฉันกับฮวังจีโฮนั่งลง

ครูที่ปรึกษาชมรมหนังสือพิมพ์กำลังยืนหน้ากระดาน อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็ก พลังชี้ไปยังทีวีจอตัดบนกระดานแล้วพูด

“ครูคือที่ปรึกษาของชมรม แจกัลแจกอล ถ้ามีอะไรก็ติดต่อมาได้...เอาละ เด็กปีหนึ่งเริ่มแนะนำตัวได้เลย”

ที่ปรึกษาของชมรมหนังสือพิมพ์คือ แจกัลแจกอล หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

เขาคือครูผู้เปี่ยมด้วยความยุติธรรม ในช่วงต้นของเกม มีนักเรียนคนหนึ่งกำลังจะถูกคำสาป ทว่าแจกัลบีแจกอลยอมรับคำสาปนั้นแทนจนต้องตายอย่างทุกข์ทรมานในหนึ่งปีหลังจากนั้น

ฉันจึงพิจารณาแล้วว่าการเข้าชมรมหนังสือพิมพ์ คือวิธี
ที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการช่วยชีวิตแจ็กอล

“สวัสดีครับ ผมโจอียชิน ปีหนึ่ง ห้องศูนย์ ฝากตัวด้วย
ครับ”

ฉันเริ่มเดินหมากขั้นแรกเพื่อหยุดยั้งการตายของ
แจ็กอลแล้ว

ชเวพยอนตึกหายไปจากโรงเรียนม.ปลายอินกวัง และ
ฉันก็ได้รายชื่อนักเรียนที่สอบเข้ามาอย่างไม่โปร่งใสโดยอาศัย
การคัดเลือกกรอบพิเศษของชเวพยอนตึกมาจากสื่อแดง
เรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้ถึงเวลาเดินหมากต่อแล้ว

บทที่ 32 หลังฝนหยุดตก (4)

สำหรับห้องซิมูเลเตอร์ภายในสมาคมปีภรณ์ ด้านนอกถูกสร้างด้วยกระจกเสริมที่แข็งแกร่งพิเศษ ส่วนด้านในสร้างด้วยโลหะจากต่างมิติ ที่นี่คือสิ่งอำนวยความสะดวกสุดหรูที่สร้างขึ้นตามคำสั่งของประธานฮวังมยองโฮ เพื่อให้นักเรียนที่อยู่หอพักสามารถเข้าชมการฝึกซ้อมของนักเรียนคนอื่นได้

ห้องซิมูเลเตอร์นี้ถูกสร้างขึ้นโดยอ้างเหตุผลอันสวยงามหรูเรื่องสวัสดิการนักเรียนและการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งที่ในความเป็นจริง ฮวังมยองโฮสร้างมันขึ้นมาเพราะอยากดูการฝึกซ้อม และให้เหตุผลแค่ว่า ‘ถ้าไม่มีกระจก ก็มองเข้าไปไม่เห็นนะสิ’

“ว้าว...เห็นตอนใช้สกีลเมื่อก็ใหม่”

“ใช่ เทไปเลย”

นักเรียนในหอพักกำลังฝึกสู้กับเอเนมียู่ในห้องซิมูเลเตอร์สุดฟุ่มเฟือยนั่นตั้งแต่เช้า โดยปกตินักเรียนที่ถูก

จับตามองเป็นพิเศษมักเป็นคนที่มีสีกิลต่อสู้สายพลังธาตุ
ธรรมชาติอย่างดิน น้ำ ลม ไฟ หรือ ไฟฟ้า

แต่สำหรับวันนี้ นักเรียนที่ได้รับความสนใจมากที่สุด
กลับเป็น ‘ซูเปอร์โนวาไร้นาม’ โจอียชิน

“อาวุธบางชนิดฉันไม่รู้จักชื่อด้วยซ้ำ...อ้า นั่นอูรูมี²!
ดาบแส้โบราณของอินเดีย”

“เมื่อกี้ฉันเห็นเขายิงวิหคเพลิงศักดิ์สิทธิ์³ กับปืนใหญ่
โบราณด้วย โรงเรียนหามาให้เขาเหรอ”

“ดูยังไงก็ไม่เหมือนสีกิลเลเวลหนึ่งเลย”

“เพิ่งเข้าเรียนได้ไม่ถึงเดือน แต่เลเวลสีกิลอัปแล้วเหอ
บ้าไปแล้ว”

นักเรียนในหอพักพูดคุยกันพลางดูการฝึกซ้อมของ
โจอียชินผ่านกระจกที่เสริมความแข็งแกร่งพิเศษ พลางสังเกตเห็นว่า

² ดาบอินเดียที่ใบดาบมีลักษณะยื่นหุ่้นคล้ายแส้ โดยมักจะสวมหรือพันไว้รอบเอว

³ อาวุธที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิงของประเทศจีน เป็นจรวดขนาดใหญ่ที่มี
รูปลักษณะเป็นนก

เขาจะใช้งานอาวุธโจมตีเอนิเมชันชนิดละประมาณสองวินาที
จากนั้นก็เปลี่ยนการ์ดไอเท็มทันที

“อ้อ เปลี่ยนอีกแล้ว...ฉันอยากเห็นเขาใช้มิดคาร์ัมบิต⁴
มากกว่านี้”

“ฉันอยากเห็นเขาซัดหอกอีกครั้งมากกว่า”

แม้ผู้ชมจะเสียดาย แต่โจอียชินยังคงเปลี่ยนอาวุธอย่าง
ต่อเนื่อง การ์ดไอเท็มปรากฏออกจากปลายนิ้วอย่างกับ
มีเวทมนตร์และหายไปอย่างรวดเร็ว ทั้งการสลับอาวุธและ
ท่าทางตอนใช้สกิลล้วนเจียบคมและว่องไว

“โจอียชินได้รับการ์ดไอเท็มมาแค่สามร้อยใบไม่ใช่หรอ
ดูเหมือนเขาจะใช้เกินแล้วนะ”

“ก็คงมีของส่วนตัวด้วยนั่นแหละ”

แน่นอนว่าอาวุธส่วนตัวพวกนั้นคือผลพลอยได้จากการ
ปล้นสมบัติของบยอนซุนฮเวกับชเวพยอนดึก

⁴ มีดโค้งขนาดเล็กที่มีลักษณะคล้ายกรงเล็บ มีต้นกำเนิดในแถบอินโดนีเซีย
เดิมใช้เป็นเครื่องมือทางการเกษตร แต่ในภายหลังได้ถูกนำมาใช้ในการต่อสู้ด้วย

“ว่าแต่เขาหยิบการ์ดไอเท็มออกมาจากไหนนะ”

“แสงประทึบหรือเปล่านั้น”

“ก็แสงประทึบนั่นแหละ พั่นด้วยเมนูอาหารเข้ากับของว่างเลย”

“เห็นว่ามีเพลเยอร์นักมายากลชาวอังกฤษก็ทำท่าทางแบบนี้กับการ์ดเหมือนกัน อาจจะเป็นสกิลมายากลก็ได้”

“ได้ยินว่าสกิลชื่อ ‘พาล์ม’⁵ นะ ว่าแต่ซ่อนไว้ตรงไหนหลังมือ? ฝ่ามือเดียว? เขาใช้เทคนิคอะไรเนี่ย”

“ตอนนี้เหมือนจะเกินสี่ร้อยไปแล้วนะ จะมีสกิลมายากลที่ซ่อนการ์ดได้มากขนาดนั้นจริงหรือ”

ในความเป็นจริง โจอียชินแค่เลือกการ์ดไอเท็มในช่องเก็บของจากสกิลเมนูพิเศษออกมาใช้ แต่สำหรับนักเรียนที่ไม่รู้ถึงการมีอยู่ของสกิลนี้ การกระทำของเขาจึงดูเป็นปริศนา

⁵ เทคนิคในการซ่อนไฟหรือวัตถุขนาดเล็กไว้ในมือ โดยที่มือจะดูเหมือนไม่ได้ถืออะไรไว้ มักนิยมใช้เทคนิคนี้กับมายากลไฟ

ขณะที่พวกเขายังคงถกเถียงกันต่อไปอย่างไร้คำตอบ
ระหว่างนั้น โจอียชินจบการฝึกด้วยการยิงหน้าไม้อาร์บาเรสต์

“อ๊ะ ดูเหมือนจะจบแล้วล่ะ”

“ขึ้นที่ห้าร้อยพอดีเลย”

“นายนับด้วยเหอ...อ๊ะ...ครูยง! สวัสดีครับ!”

“ครูยง สวัสดีครับ!”

บรรดานักเรียนที่มีัวแต่จดจ่อกับการฝึกซ้อมของโจอียชิน
เพิ่งได้สติกลับมาและหันไปทักทาย ยงเจกอนที่อยู่ท่ามกลาง
กลุ่มนักเรียนจึงตอบกลับ

เขาคือครูสุดเพี้ยนที่ไม่ปิดบังเลยสักนิดว่าตนเป็น
บรรพตระกูลเผ่ามังกรและเป็นที่นิยมมากในหมู่นักเรียน

“ครูยง! ครูยงครับ! ผมได้ยินว่าครูต้องเดินทางไปกลับ
ระหว่างโรงเรียนกับตึกของทีมสิงห์แดงใกล้กับสถานีจังกักด้วย”

“ครูยงจะย้ายเข้าหอในแล้วเหอครับ”

“เปล่า วันนี้ครูแค่มาคุยกับครูคิมชินรอก”

เมื่อได้ยินคำตอบจากยงเจกอน เด็ก ๆ ก็พร้อมใจกัน
แสดงท่าทางผิดหวังออกมาโดยไม่ปิดบัง

“อา...”

“ครูยง! ย้ายมาอยู่หอในเถอะครับ!”

“จะลองเก็บไปคิดดูนะ”

ยงเจกอนตอบคำถามนักเรียนอย่างอบอุ่นพลาบจับจ้อง
นักเรียนปีหนึ่งที่อยู่อีกฝั่งของกระจก

“นักเรียนคนนั้น...ซูเปอร์โนว่าไร้นาม โจอียชิน...”

ซูเปอร์โนว่าไร้นามที่เพิ่งใช้อาวุธชั้นที่ห้าร้อยเสร็จ
ไม่รู้เรื่องเลยสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นด้านนอก

โจอียชินกำลังจดจ่อกับเสียงแจ้งเตือนจากระบบที่ตั้งอยู่
ในหูของเขาเท่านั้น

[เลเวลของสกิล ‘สารพันศาสตร์’ เพิ่มจาก 2 เป็น 3]

การฝึกในเช้าวันนี้ทำให้สภิสสารพันศัตราเลเวลอัป

ถ้าเลเวลสภิสสามารถเพิ่มได้ด้วยการครอบครองอาวุธ
ดังนั้นหากได้รับประสบการณ์จากการใช้อาวุธหลากหลายชนิด
ก็น่าจะทำให้เลเวลเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

ครูฮัมकिनฮยของเคยพูดไว้ในตอนที่ฉันสู้กับบังยุนชอบ

ตอนนี้ค่าศักยภาพโดยรวมของฉันเพิ่มขึ้นมาสองเลเวล
จากเลเวลสิบสามตอนเพิ่งเข้าเรียน กลายเป็นเลเวลสิบห้า
นอกจากนี้ สภิสสารพันศัตราก็ยังเพิ่มขึ้นเป็นเลเวลสาม
เรียกได้ว่าตัว 'โจอียชิน' ในตอนนี้เริ่มมีประโยชน์ขึ้นมาบ้างแล้ว

ต่อให้ไม่ได้ใช้วิถีแห่งเพลเยอร์ ฉันก็สามารถรับมือกับ
นักเรียนทั่วไปในโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างได้แล้ว

*การฝึกคุ้มค่าก็จริง แต่จะลำบากก็ตอนที่ฝึกเสร็จแล้ว
มีคนเยอะแยะมาชวนคุยด้วยแบบไม่ทันตั้งตัวนี่สิ*

ฉันต้องคอยพูดกลบเกลื่อนสภิสเมนูพิเศษอย่าง
แนบเนียน เพราะเดี๋ยวพวกเขาคาดเดากันไปเองว่า ถ้าไม่ใช่
แสงประทับก็คงเป็นสภิสมายากล

“นี่! รองหัวหน้าห้อง”

เมื่อฉันออกจากห้องพักหลังอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ขณะกำลังยืนรอลิฟต์ แมงฮโยดนที่อยู่ชั้นสิบเจ็ดเหมือนกัน ก็ตะโกนทักทาย เขาคงกำลังจะไปโรงเรียนพอดี ไหนๆ แล้ว ก็ไปพร้อมกันเลย

“แมงฮโยดน กินมือเช้าหรือยัง”

“กินแล้ว คราวของต์บัตเตอร์มิลค์กับ มอสซาเรลลาชีส อร่อยมาก”

แมงฮโยदनที่ดูเหมือนจะมีรสนิยมชอบกินซูปเต้าเจี้ยว กับข้าวสวยเป็นมือเช้ากลับชอบอาหารตะวันตกมากกว่าซะงั้น

มือเช้าของโรงอาหารหอในได้จัดเตรียมทั้งอาหารเกาหลี และอาหารตะวันตกเอาไว้ให้นักเรียนเลือกกินได้ตามใจชอบ

“อาหารเกาหลีอย่างผักสามสีก็อร่อยเกินคาดเลยล่ะ
ยิ่งได้กินกับรากดอกบอลลูน⁶ ราดน้ำมันงา อะ อ้อหือ”

อ้อ กินมันทั้งสองแบบเลยสินะ

ดูเหมือนแมงฮโยดนจะไม่ได้เลือกกินแค่อาหารสัญชาติ
ใดสัญชาติหนึ่ง

“ในบรรดาเมนูที่กินมาตั้งแต่เมื่อวาน โจ๊กผักทองมันแกว
เป็นของหวานที่อร่อยที่สุด”

“ฉันกินไปสองถ้วยเหมือนกัน”

“ฉันกินสาม แล้วก็ยังกินซูเฟล⁷ไซ่...ถ้าไม่โรยน้ำตาล
ไอซึ่งจะอร่อยกว่า”

แมงฮโยดนพรรณนารสชาติอาหารที่เขากินตั้งแต่
สุดสัปดาห์มาจนถึงเช้าวันนี้ ฉันเคยคิดว่าเขาจะเป็นคนที่กิน

⁶ เป็นพืชที่เติบโตบนภูเขาในเกาหลี มีอีกชื่อเรียกหนึ่งในภาษาเกาหลีว่า ‘โดราจี’ นิยมนำมาทำเป็นเครื่องเคียงหรือวัตถุดิบบนหน้าข้าวยาเกาหลี และมีสรรพคุณทางยา

แบบลวกๆ แต่ดูเหมือนว่าจะพิถีพิถันและจดจำรายละเอียดของ
ทุกเมนูได้แม่นยำทีเดียว

จำทุกเมนูได้เป๊ะขนาดนี้ เจ๋งไปเลย

แมงฮโยดน่าจะทำการกินโชว์ได้ดีเลยนะ

พวกเราพูดคุยเรื่องเมนูอาหารอย่างสนุกสนานไปจนถึง
โรงเรียน

“ฮโยดน!”

ฉันได้ยินเสียงของจุกชูฮยอก พระเอกโลกฝั่งนี้

และเมื่อหันไปมองก็ได้เห็นภาพจุกชูฮยอกกำลังวิ่งมาหา
แมงฮโยดอย่างรวดเร็ว หากคนปกติวิ่งด้วยความเร็วระดับนี้
ใบหน้าคงเหยเกจนดูไม่ได้แล้ว ทว่าพอเป็นจุกชูฮยอก มันกลับดู
เหมือนฉากในหนังวัยรุ่นซะงั้น

“นายเรียนที่นี้เหมือนกันหรอ”

“ใช่ ไม่เจอกันนานเลยนะ จุกชูฮยอก”

จู่จู่ฮยอกหยุดอยู่หน้าแมงฮโยตอนแล้วยื่นมือออกมา จับมือทักทาย ทั้งสองเคยเผชิญหน้ากันหลายครั้งในรอบ ชิงชนะเลิศของการแข่งกีฬานักเรียนสมัยม.ต้นในหมวดหมู่ เพลเยอร์ เรียกได้ว่า จำนวนครั้งที่จับมือกันมากกว่าการโบกมือ ทักทายเสียอีก

“ตอนแรกฉันหานายไม่เจอ นึกว่าไปเรียนที่อื่นแล้ว นายอยู่ห้องไหน ชั้นปีหนึ่ง ห้องสอง”

“ห้องศูนย์นะ”

“ห้องเดียวกับอียชินสินะ”

จู่จู่ฮยอกคุยกับฉันและแมงฮโยตอนด้วยความดีใจ ด้วยทักษะในการชวนคุยระดับพระเอก ไม่นานพวกเราสามคน ก็แลกดีไวซ์โค้ดกัน แล้วสร้างกลุ่มแชตขึ้นมา

สมกับที่จู่จู่ฮยอกมีพรสวรรค์ในการเข้าสังคมระดับ เดียวกับคิมยูรี

แมงฮโยตอนไม่ค่อยคุ้นเคยกับดีไวซ์นักจึงใช้เวลาครุ่นใหญ่ กว่าที่จะลงทะเบียนรายชื่อผู้ติดต่อเสร็จ นั่นเป็นเพราะพ่อของ

แมงฮโยดนไม่เคยดูแลเรื่องอาหารการกิน เสื้อผ้า และที่พักให้เขาอย่างเหมาะสมเลยสักครั้ง แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือที่เป็นเทคโนโลยีล้ำหลังของโลกฝั่งนี้ เขาก็ยังไม่มีด้วยซ้ำ จึงไม่แปลกใจที่เขาจะไม่คุ้นเคยกับอุปกรณ์อัจฉริยะ

“ตอนที่เจอกันในการแข่งขันรอบสุดท้าย ฉันเสียชีวิตที่ไม่ได้ขอดีไวซ์โค้ดไว้นะ เพราะถ้ากลายเป็นเพลเยอร์เต็มตัวแล้ว พวกเราจะลงแข่งกีฬาไม่ได้อีก ฉันกลัวว่าจะไม่ได้เจอกันอีก... โขคดีแล้วนะที่นายมาเรียนต่อที่นี่”

เมื่อกลายเป็นเพลเยอร์อย่างเป็นทางการแล้วจะไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาได้ ดังนั้นเพลเยอร์ที่อายุยังไม่ถึงสิบเจ็ดยังสามารถแข่งได้ในกีฬาเยาวชนซึ่งจัดแยกต่างหาก

“ไว้ติดต่อกันบ่อยๆ นะ ฮโยดน!”

แม้แมงฮโยदनจะเอาแต่บ่นว่าดีไวซ์พวกนี้ใช้งานยาก แต่สายตาก็ยังคงจ้องอยู่ที่ห้องแชตอย่างงุนงง

ในตอนม.ต้น เพื่อนคนเดียวที่ปฏิบัติต่อเขาอย่างเป็นมิตร คือจู่ซุฮยอกที่พบบันตามการแข่งขันกีฬา ดังนั้นเขาจึงรู้สึกพิเศษมาก

จู่ซุฮยอกช่วยเหลือผู้คนไว้มากมายตั้งแต่ก่อนเกมจะเริ่มเสียอีก

ขณะที่จู่ซุฮยอกกับฉันช่วยกันสอนแมงฮโยคนใช้ดีไวซ์ พลังเดินไปยังตึกเรียน อยู่ๆ ความสงบสุขก็ถูกทำลาย

“โจอียชิน มาสู้กับฉัน!”

เบ็บบงยุนชอบขอทำสู้ซะแล้ว

ดูจากใบหน้าที่มาดมั่นแบบนั้น พนันได้เลยว่า เขาเตรียมลูกไม้เด็ดๆ มาอีกแล้วแน่ๆ

“ฉันเพิ่มเลเวลค่าศักยภาพโดยรวมมาแล้ว! ค่าต้านทานเวทมนตร์ก็ด้วย! มาเจอกันหน่อย! ไฉ่เวรโจอียชิน!”

เบ็บบงยุนชอบยังคงเป็นเด็กนิสัยเสียที่ทั้งน่ารำคาญและโง่งม

อย่าบอกฝ่ายตรงข้ามที่กำลังจะสู้ด้วยสิ ไอ่โง่

เขาคงละทิ้งจิตวิญญาณของการดวลอย่างยุติธรรมไปแล้วเพราะเล่นจู้โจมเข้ามาโดยไม่รอสัญญาณใดๆ

บังยูนชอบคองกระบองสองท่อนไปมาพร้อมกับพุ่งเข้ามาอย่างนุ่มนวล ฉันจึงนำการ์ดระดับความหายาก SR สองใบที่ปล้นจากซเวพยอนตี้ออกมาใช้

“เฮ้ย! ซูเปอร์โนว่าไร่นามกำลังจะดวลกับเบิร์บไช้!”

“ศึกเดิมพันเบิร์บไช้ยกที่สองเหรอ รีบเปิดโต๊ะแทงเร็วเข้า!”

“ไม่ได้แล้ว! การดวลเริ่มไปแล้ว!”

“โอ๊ย แม่งเฮ้ย! รู้รึ้น่าจะตัดแปลงแอร์บอร์ดีให้ควบคุมเองได้...”

รู้ตัวอีกที ที่นี้ก็เต็มไปด้วยบรรดานักเรียนปีหนึ่งที่กำลังจะไปเรียน พวกเขาต่างหยุดชะงักและเปลี่ยนมามุ่งดูการประลองย่อยๆ ของฉันกับบังยูนชอบ มีทั้งคนที่วิ่งมาเพื่อดูการต่อสู้ และคนที่เปิดไฮโลแกรมถ่ายทอดสดผ่านทีวีซ์ด้วย

ดูเหมือนเรื่องที่ยังขุนชอบกลายเป็นเบ้าของซูเปอร์โนวา
ไร่นามจะกลายเป็นเรื่องดังซะแล้ว

คนดูเยอะแบบนี้ เห็นก็ต้องโชว์ลีลากันสักหน่อยแล้ว

วันนี้อากาศดีและมีลมแรง

ฉันจัดแจงเปลี่ยนไอเท็มระดับความหายาก SR
'ไม้เท้าเรียกลมพิสุทธ์' ให้เป็นของจริง

[เปิดใช้สกิล 'สารพันศัสตรา']

เวทมนตร์และคุณสมบัติของมันหลังไหลเข้ามาในสมอง
ของฉันพร้อมกับเสียงข้อความระบบ

เมื่อเลเวลเพิ่มขึ้น ความหลากหลายและพลังทำลาย
ที่คาดหวังก็เพิ่มขึ้นตาม

ฉันไม่รู้ว่าจะขุ่นชอบใช้ไอเท็มด้านทานเวทมนตร์ระดับไหน จึงตัดสินใจจัดเวทมนตร์ที่รุนแรงที่สุดที่ร้ายเสร็จภายในห้าวินาทีออกมาใช้

ถ้าโดนสกัด ก็แค่โจมตีซ้ำด้วยอาวุธประชิดก็พอ

‘การร้ายเวท’ ซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญของเวทมนตร์มีทั้งสิ้นสามขั้นตอน เริ่มจากทำความเข้าใจสูตรการโคจรมาหาขยับไม้เท้า และเปลี่ยนทิศทางการไหลของมานาตามความเข้าใจนั้น

เมื่อร้ายเวทเสร็จ เวทมนตร์จะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อเอ่ยคาถาในภาษานั้นออกมา

“เอสเคนซี เวนดี!”

ทันทีที่ฉันเปล่งคาถา ลมก็เปลี่ยนทิศทาง

ฟ้าว!

“ก็ ฮะฮ่าๆ! เวทมนตร์นะใช้ไม่ได้ผลกับ...อะ อะไรเนี่ย!”

ลมเอื่อยๆ ของฤดูใบไม้ผลิเมื่อครู่ แปรเปลี่ยนเป็นลมกระโชกแรง ก่อนจะกลายเป็นพายุหมุนสูงเสียดฟ้าแล้วพุ่งตรงเข้าหาบังยูนชอบ

ฟ้าว!

เมื่อพายุก่อตัวขึ้นที่ปลายไม้เท้าของฉัน นักเรียนที่กำลังจะไปเรียนก็ร้องเฮ ในขณะที่บังยูนชอบที่กำลังถูกเล่นงานกรี๊ดร้องเสียงหลง

“อ้ากกกกกกกกกกกก!”

ฉันได้ยินเสียงไอเท็มต้านทานเวทมนตร์ของบังยูนชอบแตกกร้าวราวกับถูกทำลายด้วยเวทมนตร์ที่สร้างความเสียหายเกินกว่าที่มันจะรับไหว

เพลิง!

จากอีกฟากหนึ่งของพายุ ฉันมองเห็นแสงเอฟเฟกต์เล็ก ๆ ของไอเท็มต้านทานเวทมนตร์ที่ถูกทำลาย

เมื่อลำแสงนั้นหายไป บังยูนชอบในตอนนี่จึงตกอยู่
ภายใต้อิทธิพลของเทอร์นาโดอย่างสมบูรณ์ และถูกส่งลอยสูงขึ้น
ไปบนท้องฟ้าในที่สุด ร่างของเขาเล็กลงและไกลออกไปเรื่อย ๆ

ไอ้ะ...แรงเกินไปไหมนะ

ขึ้นปล่อยเอาไว้ บังยูนชอบคงได้ตายจริงแน่ ฉันจึงคลาย
เวทมนตร์ทันที

บังยูนชอบร่วงลงมากระแทกพื้นหน้าคิดว่าในท่ากบ
จนเกิดเสียงดังต๊ับ และเนื่องจากฉันเสกลมให้ทำหน้าที่เสมือน
เบาะรอง เขาจึงไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคง
หน้าสมเพชอยู่ดี

คงไม่ต้องใช้อาวุธระยะประชิดที่เตรียมไว้แล้วละ

ไว้คราวหน้าลองใช้อาวุธระยะประชิดเปิดก่อนบ้างดีไหม
นะ

ฉันเปลี่ยนไปใช้การ์ดไอเท็มระดับความหายาก SR
อีกใบที่เตรียมไว้ เปลี่ยน ‘กระบองเหล็กสองท่อนของปรมาจารย์’

ให้กลายเป็นของจริงก่อนจะควงเล่นขณะอย่างสามขุมเข้าหา
บังยูนชอบ

ตอนนี้ฉันมีสกิลเทียบเท่าสกิลกระบองเลเวลสาม
บังยูนชอบที่ดูออกจึงเปลี่ยนสีหน้าเป็นตกตะลึงทันที

“ตั้งใจน้อยสิ บังยูนชอบ”

“บ้าหรือไง! สกิลของแกเลเวลแค่หนึ่งไม่ใช่หรอ!”

“เลเวลอัปแล้วนะสิ”

ใบหน้าบังยูนชอบแดงก่ำด้วยความสิ้นหวัง

“ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ต่อให้ใช้กระบองสองท่อน นายก็แพ้
ฉันอยู่ดี”

“เฮ้อ!”

บังยูนชอบหมดกำลังใจจะสู้แล้ว จึงนอนแผ่เอาหน้าแนบ
ไปกับพื้น

“เป็นบุญตาชะมัด!”

“เวทมนตร์นี้โคตรเจ๋งเลยอะ ฉันอยากเรียนบ้างจัง”

“หลังจากได้ดูศึกเดิมพันเบียร์ใช้รอบแรกไป ฉันพยายามฟังบทเรียนออนไลน์เกี่ยวกับการใช้มานาขั้นพื้นฐาน แต่มันยากเกินไป ก็เลยเอาเวลาไปตั้งใจกับอย่างอื่นดีกว่า”

“เจ๋งมาก ซูเปอร์โนว่าไร้นาม!”

“เบียร์ใช้! คราวหน้าไปฝึกมาใหม่นะ”

เมื่อการต่อสู้สั้น ๆ อันดุเดือดจบลง พวกนักเรียนทยอยเอ่ยคำชมทักทายคนละนิดละหน่อย ก่อนแยกย้ายกันไปตามห้องเรียนของตน

แมงฮโยदनกับจูลูฮยอกที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ตลอด พวกนักวิเคราะห์จุดอ่อนของบงยูนชอบอย่างใจเย็น

“ยูนชอบต้องฝึกกล้ามเนื้อลำตัวให้มากกว่านี้”

“การเคลื่อนย้ายจุดศูนย์ถ่วงร่างกายดูค่อนข้างงุ่มง่ามนะ”

การวิเคราะห์ที่ตรงไปตรงมาแต่ทำร้ายจิตใจ ดำเนินต่อไปอีกสักพัก บงยูนชอบที่นอนก้มหน้าฟังเงิบ ๆ ก็เงยหน้า

ที่เปราะระเบิดด้วยน้ำตาขึ้นมา เขาคงไม่กล้าเหิมเกริมกับ จูซูฮยอก จึงชี้นิ้วไปหาแมงฮโยดแทน

“แล้วแกเป็นใครวะ ไอ้เตี้ย! เต็กม.ต้นหรือไง!”

จุดอ่อนของแมงฮโยดคือส่วนสูง แต่ก็แลกมาด้วย กล้ามเนื้อที่แข็งแกร่งจากการฝึกหนักเพื่อเข้าร่วมแข่งขันกีฬาสัมม.ต้น และการขึ้นสังเวียนมือเปล่ากับศัตรู

แม้จะเตี้ยกว่าค่าเฉลี่ย แต่แมงฮโยดก็คืออัจฉริยะแห่ง การต่อสู้ตัวจริง ที่แม้แต่จูซูฮยอกก็ยังยอมรับในฝีมือ

มีพ่อชั่วช้าแบบนั้น เขาคงแทบไม่เคยได้กินอาหารดีๆ

ฮัมกีนฮยองแจ้งว่า ผลการตรวจร่างกายแมงฮโยดมีจุด ที่น่าเป็นห่วงก็คือเขาขาดวิตามิน ขาดสารอาหาร และใช้ไอเท็ม ฟันฟูเกินขนาด ถ้าไม่ใช่เพลเยอร์ เขาคงต้องนอนโรงพยาบาล นานนับเดือนเพื่อให้กลับมาใช้ชีวิตตามปกติได้

แต่แมงฮโยดยังเป็นวัยรุ่น ร่างกายมีความยืดหยุ่นสูง ขอแค่เปลี่ยนนิสัยการกิน งดใช้ไอเท็มฟันฟู และหมั่นเข้ารับการ บำบัดก็ไม่มียะไรให้ต้องกังวล

ขณะที่ฉันใช้ความคิด ทั้งแมงฮโยดนกับจุกชูฮยอก ก็ตอบสนองต่อคำพูดบังยุนชอบด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“คิดจะหาเรื่องกันหรือไง”

“ยุนชอบ ทำไมไม่ถึงพูดแบบนั้นกับฮโยดน”

เมื่อถูกจุกชูฮยอกตำหนิ บังยุนชอบก็ผงะ

เบ็รับใช้ของฉันเพิ่งอ่านป้ายชื่อแมงฮโยदनสักพัก แล้วจึง พูดออกมาอย่างตะกุกตะกัก

“ฮะ...ฮโยदन...? กะ...แกคือแมงฮโยदन?”

ถ้าตามเนื้อเรื่องในเกม ทั้งสองไม่เคยเจอกันที่โรงเรียน ม.ปลายอินกวางแม้แต่ครั้งเดียว

บังยุนชอบตายด้วยน้ำมือจุกชูฮยอกช่วงปลายปีหนึ่ง เพราะถูกเอเนมีสายพันธุ์ปีศาจสิงร่าง ส่วนแมงฮโยदनหลุดพ้น จากการเป็นทาสนักสู้ และเริ่มกลับมาเรียนตอนปีสอง

“จำได้แล้ว ฉันเคยเห็นหน้าแก่ในการแข่ง ‘เทควันโด-
กระบองสองท่อน’...ไอ้เด็กเรียนที่เคยถูกฉันเล่นงานจนและ
นี่เอง”

ดูเหมือนจะเคยเจอกันตอนม.ต้นสินะ

หน้าของบังยุนชอบเริ่มซีดเผือดลงเรื่อย ๆ เมื่อนึกถึง
ความหลัง ในทุกการแข่งขั้นสมัยม.ต้น บังยุนชอบคือเหยื่อ
ของแมงฮโยดน แม้เบียร์ไข่ของฉันทั้งแกร่งพอที่จะสอบเข้า
โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้าง แต่ดูก็เหมือนจะยังห่างชั้นกับ
แมงฮโยดน

“ถ้าอยากตายก็เข้ามาเลย”

แมงฮโยดนอย่างสามขุมเข้าหาบังยุนชอบ ผู้กำลังนอน
คว่ำหน้าและเอาแต่กัมศิระชะลงโดยไม่กล้าสบตา

“หือ...? สุบบุหรืมารีไง เหม็นฉิบ ไอ้เวรเอ๊ย”

แมงฮโยดนหยุดยืนตรงหน้าบังยุนชอบพร้อมกับ
ขมวดคิ้ว

บุหรื?

ฉันหยิบธนบัตรห้าหมื่นวนออกจากกระเป๋าตังค์ทันที แล้วยื่นให้คุณเบ้ที่เงยหน้ามองธนบัตรใบนั้นราวกับมันคือ ยันต์ต้องสาป

“ไปซื้อของให้ฉัน”

“ซิ...!”

“ซื้อเค้กจากร้านเบเกอรี่แฮนด์เมดหน้าประตู ทิศตะวันตก...ฟรอมาจ บลิ่งค์ มูสเค้ก ขอส้มเจ็ดคัน”

หน้าทางเข้าโรงเรียนม.ปลายอินทกวีมีร้านเค้กแฮนด์เมด ชื่อตั้งที่บริหารโดยเพลเยอร์ซึ่งเป็นเซฟทำขนม

ฉันอยากให้ ‘นักชิม’ แมงฮโยตนได้กินของอร่อยๆ จาก ภายนอกบ้าง เพราะเขายังคงต้องถูกกักบริเวณจนกว่าความ สนใจจากสื่อจะซาลงไป ซึ่งก็คงเป็นเวลาอีกพักใหญ่

“บัดซบ! นั่นมันไกลกว่าเขตปีสามอีกนะ!”

“จะไม่ไป?”

“ไอ้เวรโจอียชิน! แกมันเร็วยิ่งกว่าเอนิเมะอีก!”

“คราวนี้ถ้าเล่นตุ๊กตากับอาหารอีก ฉันจะถอนเล็บทุกนิ้ว
ของแก”

ในเวลาเดียวกัน จูซุฮยอกที่อยู่ข้าง ๆ ก็ช่วยอธิบายให้
แมงฮโยดนเข้าใจเกี่ยวกับ ‘ศึกเดิมพันเบ็รับใช้’

“กลับมาก่อนคาบเรียนเริ่มนะ บังยุนชอบ!”

ฉันยืนดูเขาปั่นจักรยานสุดแรงเกิด จนกระทั่งล้มสาวยตา
ไป

ดูเหมือนแมงฮโยดนจะจมุกไว ถ้ามีเขาอยู่ข้าง ๆ ฉันคง
ตัดสินใจบงบังยุนชอบได้ง่ายขึ้นมาก

“นี่แมงฮโยดน ทุกครั้งที่นายได้กลิ่นบุหรี่ปริจากบังยุนชอบ
ฉันจะเลี้ยงของกินนายนะ”

“หือ...จริงอะ เอาสิ”

“โจอียชิน ฉันเอาด้วย!”

“ตกลง ฝากด้วยนะ”

ยิ่งได้จุกุชชียอกที่เรียนห้องเดียวกับบังยูนชอบมาช่วย
งานก็ยิ่งสะดวก ห้องแซตของเราสามคนที่เพิ่งสร้างกลายเป็น
แหล่งแบ่งปันข้อมูลชั้นดีไปแล้ว

หลังจากนี้บังยูนชอบจะถูกจับตามองโดยแมงฮโยดนกับ
จุกุชชียอก สองตัวละครสายต่อสู้อันดับที่ 1 ของเกม

ยินดีด้วยบังยูนชอบ นายกำลังจะเลิกบุหรีได้เร็ว ๆ นี้

แค่ทำให้บังยูนชอบชื่อมา ฉันแบ่งกันกินกับทุกคนใน
ห้องศูนย์และจุกุชชียอก

ส่วนผสมอันกลมกล่อมของมุสครีมชีสกับบลูเบอร์รี่กิงพีต์
ในเค้กช่วยรังสรรค์ให้เกิดรสชาติที่ยอดเยี่ยม และได้รับคำชม
อย่างมากจาก ‘นักชิม’ แมงฮโยดน และ ‘คนรักขนมหวาน’ ฮันอี

ถึงเวลากิจกรรมชมรมแล้ว

ในบรรดาหลาย ๆ ห้องของชมรมหนังสือพิมพ์จะมี
หนึ่งห้องที่เป็นของเด็กปีหนึ่งโดยเฉพาะ ในนั้นมีน้องใหม่ชมรม

หนังสือพิมพ์จำนวนแปดคนรวมทั้งฉันกับฮวังจีโฮกำลังก้มหน้ามองโฮโลแกรมจากดีไวซ์ของตัวเอง

งานแรกของเรา คือการเขียนบทความเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน

“ของนายง่ายจังนะ น่าอิจฉาชะมัด”

ฮวังจีโฮที่นั่งข้างๆ ราพันด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“ใช่ ง่ายชะมัด”

ฉันเลือกเขียนบทความเกี่ยวกับศึกเดิมพันเบียร์ใช้ครั้งที่สอง งานนี้ต้องขอบคุณบังยุนชอบ ชีวิตชมรมของฉันเลยง่ายขึ้นมาก ตรงข้ามกับฮวังจีโฮกับอีกหกคนที่เหลือที่กำลังเดือดร้อนเพราะไม่รู้จะเขียนอะไร

“ศึกเดิมพันเบียร์ใช้ยกที่สอง...ฉันอยากเห็นกับตาจังเลย!”

หนึ่งในตัวละครเล่นได้ นักเรียนชั้นปีที่หนึ่ง ห้องสอง มุนแซรอน เธอแสดงท่าทางเสียดายออกมาโดยไม่ปิดบัง

มุนแซรณคือตัวละครชมรมหนังสือพิมพ์ที่โผล่หน้ามาในเกมบ่อย ๆ แถมยังเป็นตัวละครที่รอดไปถึงปีสามจนได้เป็นประธานชมรมหนังสือพิมพ์

“จะได้เปิดโต๊ะรับแทงอีกนะเธอ แต่ว่านะ เธอเลือกเพลงได้เจ๋งมาก”

“ฮวังจีโฮก็คิดเหมือนกันใช่ไหม คีก็ใหญ่กับเพลงประกอบมัน ๆ คือของคู่กันเสมอ!”

“ใช่ ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากจะจุดพลุ”

“รสนิยมดีไม่เบาเนี่ย ฮวังจีโฮ”

มุนแซรณคือคนที่เปิดโต๊ะพนันบนแอปพลิเคชันในศึกเดิมพันเบียร์บ๊ายักษ์แรก

เข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ยเชียว

หลังจากคุยเรื่องศึกเดิมพันเบียร์บ๊ายักษ์พัก หัวข้อสนทนาก็กวักกลับมาที่งานเขียนบทความตรงหน้า แต่บรรดาเด็กใหม่ที่ยังคิดอะไรไม่ออกก็พากันเปลี่ยนหัวข้อเพื่อทำความรู้จักกันต่อ และมีหลายคนที่ยพยายามตีสนิทฮวังจีโฮด้วยมุกตลก

“ใกล้จะถึงวันโกหกแล้วสินะ ได้ยินรุ่นพี่ห้องศูนย์บอกว่า จะก่อเรื่องอะไรสักอย่างในปีนี้อย่างนี้”

“พวกนายสองคนก็อยู่ห้องศูนย์ไม่ใช่หรือไง ปีหนึ่งห้องศูนย์มีแผนจะเล่นพิเรนทร์อะไรละ บอกมานะ”

“ได้ยินว่าห้องศูนย์ปีนี้สงบเสงี่ยมเป็นประวัติกการณ คงไม่เล่นอะไรแผลงๆ หรอกมั้ง”

“ไอ้ที่สงบเสงี่ยมเป็นประวัติกการณนะ ก็เพราะนักเรียนที่มาเข้าเรียนมันมีแค่หกคนไง

ตลอดเดือนมีนาคมจนถึงเมษายนมีเด็กเข้าเรียนแค่หกคน จากสิบหกคน

วันโกหกสินะ...

หากเป็นในเกม วันโกหกจะมีอีเวนต์ใหญ่

“ได้ยินว่าเป็นธรรมเนียมที่ห้องศูนย์จะต้องสร้างความวุ่นวายนะ พวกเราก็ควรทำบ้างดีไหม โจอียชิน”

“ไม่”

“ทำไมล่ะ”

ฉันตอบคำถามฮวงจีโฮที่กำลังจ้องหน้าฉันอย่างสงสัย
ด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

“ฉันติดธุระ”

เมื่อได้ฟังคำตอบ นัยน์ตาของฮวงจีโฮก็เปล่งประกาย
วาววับด้วยความอยากรู้อยากเห็นทันที แต่ฉันแสร้งทำเป็น
ไม่สนใจ

ในวันโกหกอันวุ่นวายที่กำลังจะมาถึง ฉันมีแผนที่จะ
กอบโกยให้อิ่มหนา

ได้ทั้งช่วยชีวิตคนและเก็บกวาดขยะที่ชเวพยอนดึก
เหลือทิ้งไว้ในคราวเดียว...ใครไม่มีความสุขก็แปลกแล้ว

ถึงจะน่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้แผลงฤทธิ์สไตร์เด็ก
ห้องศูนย์เหมือนรุ่นพี่ปีก่อนๆ ก็ตาม แต่มันคือวันโกหกที่คุ้มค่า
สำหรับฉัน

บทที่ 33 วันโกหก (1)

“ยินดีต้อนรับ เสือขาว เสือแดง นอกจากชั้นห้าที่ข่าอยู่แล้ว พวกเจ้าสามารถใช้ชั้นที่เหลือได้ตามสบาย”

คฤหาสน์ของฮวังมยองโฮ ประธานมูลนิธิฮวังมยอง

เสือเหลืองในร่างของฮวังจีโฮกล่าวต้อนรับพยัคฆ์ ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองด้วยรอยยิ้ม ตรงข้ามกับเสือแดงที่กำลังมองเขา ด้วยแววตาขึงใจ

“...เสือเหลือง เจ้าเรียกข้ากับเสือขาวมาที่นี่ด้วยเหตุใดกัน เจ้าไม่โกรธที่พวกเราทิ้งทุกสิ่งให้เจ้าเป็นคนแบกความรับผิดชอบเพียงลำพังหรือ”

คำพูดของเสือแดงทำให้เสือเหลืองนึ๊กย้อนไปยังอดีตอันไกลโพ้น

โกรธแค้นอย่างนั้นหรือ...

เทพสวรรค์ ผู้ทรงประทานพรอันแสนอ่อนโยนให้
คาบสมุทรเกาหลี

มนุษย์ผู้มีสายเลือดเทพเจ้าที่คล้ายคลึงกับเทพสวรรค์
ผู้ยิ่งใหญ่

เสียดราม ที่มีใบหน้าเปี่ยมสุขเมื่ออยู่แทบเท้าของผู้มี
สายเลือดเทพเจ้า

เสือแดงและเสือขาวที่ท่องไปเคียงข้างกันบนผืนดินอัน
ทुरกันดาร

และผู้นำของเผ่าอย่าง 'เสือเงิน' ที่นำเกรงขามยิ่งกว่าผู้ใด

บุคคลสำคัญเหล่านั้นผุดขึ้นมาในหัวก่อนจะเลือนหายไป

อดีตที่ล่วงเลยไปนั้นช่างงดงามจนทำให้ทุกสิ่งในปัจจุบัน
ดูหม่นหมองลงโดยสิ้นเชิง

...สหายของเราต่างได้รับโทษกันไปหมดแล้ว

เสือขาว ผู้ปรารถนาอิสระในการท่องไปทุกหนแห่ง
กลับถูกจองจำไว้ในเขตแดนศักดิ์สิทธิ์

เสื่อแดง ผู้เคยร้องขอความเมตตาให้เทพสวรรค์ภัย
เผ่าหมี ก็ถูกเผ่าหมีหักหลังจนสูญเสียดวง

แม้เห็นว่าสหายทั้งสองได้รับโทษทัณฑ์แล้ว แต่เสื่อเหลือง
กลับไม่รู้สึกสบายใจเลยแม้แต่นิด

“ให้ข้ารู้สึกโกรธแค้นต่อสหายที่กำลังรับโทษอยู่อย่างนั้น
หรือ”

ทุกครั้งที่สหายทั้งสองมองมาด้วยแววตาเต็มไปด้วย
ความรู้สึกผิดและไร้ชีวิตชีวา เสื่อเหลืองก็รู้สึกทรมานจนแทบ
รู้สึกสิ้นหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ทว่าตอนนี้แววตาของพวกเขา
เปลี่ยนไปแล้ว เสื่อเหลืองจึงยินดีอยู่ร่วมกับสหายของตนอีกครั้ง

“เสื่อเงินจะต้องยกโทษให้แน่”

เสื่อเหลืองพูดพลางเดินเข้าไปใกล้ภาพมูมสูงของ
หอบระกายเงินที่แขวนเด่นอยู่บนผนังห้องรับแขก

“ต้องขอบคุณโจอียชิน เขาได้มอบเป้าหมายให้พวกเจ้า
และยังช่วยดึงพวกเจ้าให้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง”

เสื่อเหลืองหันหลังให้ภาพแล้วมองไปยังเสื่อขาวกับ
เสื่อแดง แววดตาของเขาไม่หลงเหลือเค้าความเบื่อหน่ายในการ
มีชีวิตอยู่อีกต่อไป

แววดานั้นเป็นประกายแวววับ ซึ่งเป็นสิ่งที่ใจอียชินเห็น
ที่ใครก็รู้สึกไม่สบายใจทุกครั้ง

เช้าวันสุดท้ายของเดือนมีนาคม

ฉันมุ่งหน้าไปยังห้องเรียนของปีหนึ่ง ห้องหนึ่ง

เป็นไปตามคาด ยูซังฮุนที่เพิ่งซ้อมบาสเกตบอลตอนเช้า
เสร็จมาถึงโรงเรียนก่อนใคร

“ใจอียชิน? มีอะไร”

“เฮ้ ยูซังฮุน มานีหน่อยสิ”

ฉันเดินนำเขามายังทางเดินที่ไร้ผู้คน ส่วนยูซังฮุนก็เดิน
ตามมาแต่โดยดีโดยที่ไม่เอ่ยปากถามแม้แต่คำเดียว

เมื่อมองหน้าเขา ฉันก็เอ่ยปากถามบางสิ่งที่ยากรู้ขึ้นมา

“นายรู้จักคนพวกนี้ไหม”

เมื่อฉันเอ่ยชื่อของเด็กห้องหนึ่งสองคน ยูซังฮุนก็พยักหน้า
รับ

“โจอียชิน นายรู้จักพวกเขาด้วยเหรอ”

“เปล่า ไม่รู้จักหรอก”

“ถ้างั้นก็อย่ารู้จักเลย”

น้ำเสียงเด็ดขาดของยูซังฮุนทำให้ฉันรู้สึกประหลาดใจ
เล็กน้อย

“พวกเขาให้ความรู้สึกคล้ายไอ้ชนมีนิกิเลย”

ดูเหมือนยูซังฮุนที่เคยโดนเล่นงานจนเกือบตายจะ
กลายเป็นคนที่มีสัญชาตญาณเฉียบแหลมขึ้นมาก เพราะสองคน
นั้นที่ฉันเพิ่งถามถึง คือนักเรียนที่เข้ามาเรียนที่นี่ได้ด้วยการ
ทุจริตของชเวพยอนดิก

พวกมันคือเด็กที่ชเวพยอนดิกตั้งใจให้มาอยู่ห้องหนึ่ง
หลังจากฆ่าครุคิมชินรอกแล้วตัวเองได้ขึ้นเป็นครูประจำชั้น

เดิมทีคงวางแผนจะให้ชเวพยอนดีกคอยหนุนหลัง หลังจากฆ่าคิมชินรอกได้ แต่พอแผนล่ม เจ้าพวกนั้นก็เลยก่อเรื่องอะไรมากไม่ได้

ถึงตอนนี้พวกมันจะยังไม่ได้ก่อเรื่องอะไร แต่จากที่ฟัง ยูซังฮุนเล่า ดูทำนิสัยจะยังเหมือนเดิม

ฉันตัดสินใจได้แล้ว

จะปล่อยให้พวกมันลอยหน้าลอยตาอยู่ในโรงเรียน ม.ปลายอินกวางต่อไปไม่ได้

ตอนนี้อนาคตเปลี่ยนไปแล้ว จึงยากที่จะคาดเดาถึง วิจารณ์กรรมแยะๆ ที่พวกมันจะก่อหลังจากนี้

ภายนอกพวกมันดูไม่ต่างจากเด็กทั่วไป อีกทั้งครอบครัว ก็มีฐานะร่ำรวยพอที่จะติดสินบนชเวพยอนดีก กระทั่งในเกมเอง พวกมันก็มีพรสวรรค์ในการกลบเกลื่อนเรื่องชั่วร้ายที่ตัวเองทำ ภายใต้อหน้ากากของคำว่า ‘หยอกเล่น’ ในหมู่เพื่อนๆ ได้อย่างแนบเนียน

พวกมันเชี่ยวชาญในการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง
ปิดความรับผิดชอบ ไปจนถึงการบิดเบือนข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง
อย่าว่าแต่การไล่ออกจากโรงเรียนม.ปลายอื่นก็งัวเงย พวกมัน
ควรถูกไล่ออกจากวงการเพลเยอร์อย่างถาวรด้วยซ้ำ

พวกมันทั้งสองเป็นคนมีโชคอย่างไม่น่าเชื่อ แถมยังมี
ไหวพริบในเรื่องชั่ว ๆ ที่ใช้ได้ผลอีกต่างหาก พวกมันรอดชีวิต
จากเหตุการณ์สังหารหมู่นักเรียนมาได้ด้วยการใช้ไอเท็มระดับ
ความหายาก SSR ผื่นิกทางออกฉุกเฉินสามจากสี่ช่องทาง
แล้วหนีไปกันแค่สองคน

ส่วนเหตุผลที่พวกมันทำแบบนี้ก็เพราะมองว่านักเรียน
คนอื่น ๆ จะเป็นอุปสรรคในการหลบหนี

“คราวนี้นายจะทำอะไรอีกล่ะ”

“หือ?”

“โจอียชิน สีหน้าของนายมันฟ้อง”

“อะไรนะ”

ฉันแค่กำลังคิดว่าจะจัดการกับต้นตอความชั่วร้ายของ
โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างยิ่งไงดีก็เท่านั้น

“สีหน้าแบบเดียวกับตอนที่นายจะเล่นงานชนมินกิเลย”

ยูซังฮุนตอบว่าฉันแล้วระบายยิ้ม

“เสาร์นี้ว่างไหม พาเที่ยวหอในหน่อย”

“เฮสิ เจอกันตอนเที่ยง ไปกินข้าวข้างนอกกัน”

“วิดีโอคอลไปแกลังจางนมอกด้วย”

ฉันกับยูซังฮุนหัวเราะกันอย่างสนุกสนานพลางวางแผน
สำหรับวันหยุดสุดสัปดาห์

เพราะจางนมอกไม่ได้เรียนที่โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้าง
จึงไม่มีสิทธิ์เข้ามาในเขตหอใน ถึงอย่างนั้นยูซังฮุนคงอยากหา
วิธีให้เขาได้มีส่วนร่วม ถึงจะปากแข็งอ้างว่าเป็นการแกลังก็เถอะ

ถ้าภารกิจของฉันจบลงด้วยดี เห็นที่ต้องให้รางวัลตัวเอง
ด้วยการใช้เวลาพักผ่อนกับจางนมอกและยูซังฮุนสักหน่อยแล้ว

กริ่งสัญญาณเริ่มคบบ่ายเป็นเพลงสวนสนามสมัยโบราณ
หรือที่เรียกว่า ‘แดชวีทา’ ซึ่งถูกบรรเลงโดยชมรมดนตรี
พื้นบ้าน

[สัญญาณระฆังดัง เริ่มบรรเลงบทเพลง แดชวีทา—!]

โหม่งงงง

ทันทีที่หัวหน้าชมรมดนตรีพื้นบ้านให้สัญญาณ เสียงฆ้อง
พลันดังขึ้นพร้อมกับการบรรเลงของเครื่องเป่าจำพวกแตรยาว
แตรสังข์ ปี่ไม้ และเครื่องตีอย่างกลองหนัง กลองยาว ฆ้อง และ
ฉาบดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

ต้องขอบคุณการเลือกเพลงที่คาดไม่ถึงนี้ที่ช่วยขับไล่
ความมัวงมหลังมือกลางวันให้สลายไป

เพลงลมหายใจแห่งทุ่งกว้างตอนเช้าก็ไม่ได้แย่
แต่แดชวีทาก็ไม่เลวเหมือนกัน

ขณะฟังเสียงกริ่งเริ่มคบบ ฉันก็เปิดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์
ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ ‘ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเอเนมี้’ ที่บันทึกไว้ใน
ในดีไวซ์

คาบบ่ายวันนี้คือวิชาของชเวพยอนดึก ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเอเนมี

หรืออีกนัยหนึ่ง นี่คือคาบแรกที่กงซองฮวอน ครูของฮันอี จะได้มาสอนอย่างเป็นทางการ

“ครูช็องกซองฮวอน จะมาสอนแทนครูชเวพยอนดึก ที่ตอนนี้ถูกประกาศจับ หลังจากนั้นก็ขอฝากตัวด้วยนะ”

ด้านหลังโต๊ะครูมีชายหนุ่มรูปหล่อที่ดูราวกับเป็นร่างอวตารแห่งความดั่งงามยืนอยู่

ในเกมดูเป็นคนดีแล้ว พอเห็นตัวจริงแล้วยังดูเป็นคนดีขึ้นไปอีก

เนื่องจากชเวพยอนดึกทำให้นักเรียนปีหนึ่งย้ายวิชาหนีไปเกือบหมดจนเหลือกันไม่ถึงสิบคน แต่เพราะวันนี้เปลี่ยนครูประจำวิชามาเป็นกงซองฮวอน จึงมีนักเรียนเพิ่มมาอีกหนึ่งคน

โชคดีที่ยังไม่เลยช่วงเปลี่ยนวิชาเรียน

ระยะเวลาที่สามารถเปลี่ยนวิชาเลือกเสรีได้คือตลอด
เดือนมีนาคม และอันธก๊อมาทันเวลาอย่างฉิวเฉียด

เธอนั่งลงข้างฉันทันพลาถมองกงชองฮวอนด้วยสีหน้า
เบิกบาน

“เพิ่งสอนไปแค่นี้เองหรอ...นี่มันเท่ากับเริ่มเรียนคาบแรก
เลยนะเนี่ย”

กงชองฮวอนที่กำลังตรวจสอบความคืบหน้าในการสอน
เผยสีหน้าประหลาดใจ

นั่นเป็นเพราะชเวพยอนดึกไม่เคยตั้งใจสอน เขาใช้เวลา
ทั้งคาบไปกับการพล่ามเรื่องไร้สาระ โอ้อวดเส้นสาย ตัดพ้อเรื่อง
กฎหมาย ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเมืองที่ไม่มีใครอยาก
รู้ แถมยังใส่ร้ายครูคนอื่นอย่างไม่มีมูล

จนฉันทันเกือบหมดความอดทน เผลอพ่น ‘มนตร์’ นั้น
ออกไปแล้ว

มีหลายต่อหลายครั้ง ที่ฉันทันอยากจะตะโกนว่า ‘เข้าเรื่อง
สักทีสิครับครู’ ซึ่งถือเป็นมนตร์ต้องห้ามสำหรับนักเรียน เพราะ

นั่นจะทำให้ตัวเองตกเป็นเป้าความเกลียดชังของเพื่อนร่วมชั้น
ทันที แต่ฉันก็อดทนมาได้ตลอด เพราะไม่เคยมองว่า
ชเวพยอนดึกเป็นครู จึงกระดากปากที่จะเรียก

“คำถามสำคัญที่สุดสำหรับวิชานี้ก็คือ ‘ทำไม’ ทำไมเรา
ต้องศึกษาเกี่ยวกับเอเนมี”

กงของฮวอนพูดด้วยน้ำเสียงก้องกังวาน

แม้ฮันอีจะหูหนวก แต่ก็พยายามอ่านปากอย่างมุ่งมั่น
โดยไม่ละสายตาจากใบหน้าของกงของฮวอน เพื่อไม่ให้พลาด
สิ่งที่เขาพูดแม้แต่คำเดียว

“วิธีตรวจจับเอเนมี มีทั้งการใช้ดีไวซ์ การ์ดไอเท็ม หรือ
สกลิวิสัยทัศน์”

นักเรียนประมาณสิบคนล้วนตั้งใจฟังคำพูดของ
กงของฮวอน แม้น้ำเสียงของเขาจะนุ่มนวล แต่ก็สะกดผู้ฟังได้
อยู่หมัด

“คำตอบก็คือ เพื่อ ‘ประหยัดเวลา’ เพราะในต่างมิติ ที่สถานการณ์แปรเปลี่ยนได้ตลอดเวลา เราต้องตอบสนองต่อ ศัตรูให้ทันภายในไม่กี่วินาที”

การสอนของกงชองฮวอนยังคงดำเนินต่อไป

“ไม่ว่าจะเป็นการเปิดใช้งานดีไวซ์ การ์ดไอเท็ม หรือสกิล ล้วนต้องใช้เวลา การลดขั้นตอนนี้ต่างๆ ลงจะช่วยให้เราได้เปรียบ”

กงชองฮวอนใช้ดีไวซ์ของตนเองถ่ายโอนเนื้อหาของวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเอเนมิลงบนกระดานอิเล็กทรอนิกส์

“ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเอเนมิลจะกลายเป็นอาวุธ อันทรงพลังให้พวกเธอแน่นอน”

หลังจากเกริ่นเข้าสู่เนื้อหาวิชาเสร็จ กงชองฮวอนก็เริ่ม คาบโดยการเขียนบางสิ่งลงบนกระดานอิเล็กทรอนิกส์

เป็นคาบเรียนที่เนื้อหาเข้มข้นและยอดเยี่ยมมาก คุ่มแล้ว ที่อดทนรอจนชเวพยอนดีกหมดสภาพ

ถ้าเพิ่งย้ายมาเรียนหลังจากครูประจำวิชาเปลี่ยนเป็น กงชองฮวอนแล้ว เราอาจตกเป็นเป้าความสนใจได้